

vi to skulde more os med at spille Besique fra Morgen til Aften?»

»Vist ikke nej, Barn, vist ikke nej; men Du skulde gaa lidt ud at spadser, eller i Teatret, eller besøge nogen!«

I Elines Hjærte genlød det: »Besøge nogen,« og med Bitterhed spurgte hun sig selv: »Hvem?»

Ingen søgte dem, hun søgte ingen. Nej, hun var glad over, at hun havde sit gode Udkomme, andet brød hun sig ikke om. At arbejde, det var jo ethvert Menneskes Pligt, og lever man for Pligten, lever man ikke forgæves.

I denne Stund takkede hun sin Barn-doms Gud, fordi han havde ladet hende finde dette Arbejde, der passede til hende, fordi hun ikke var tvungen til at leve som en Parasit i andres Tilværelse.

Et kort Øjeblik støttede hun Hovedet i Haanden og stirrede langt ud over Kallebodstrand fra sit lille Kvistvindue. Langt ude i Horizonten saas endnu en rød Stribe fra den svundne Vintersol, og da den helt forsvandt, grebes hun af en Gysen, en sælsom Forudfølelse af kommende strenge og onde Dage.

Næste Dag, det var Juleaftens Dag, da Eline havde ordnet det lille Hjem, klædt Moderen paa og anbragt hende i Lænestolen, samt sørget for Frokosten til dem begge, klædte hun sig paa for at gaa til Byen.

Hun havde tænkt saa meget den Morgen, regnet ud, hvormange Penge hun nu skulde have, grundet paa, om der ikke kunde blive Raad til en lille Juleglæde. Hvad om hun købte en And og en Flaske Rødvin? Herregud! Moderen var jo saa lykkelig som et Barn over lidt god Mad, og i Julen turde de nok tillade sig det. Et lille bitte Juletræ vilde hun ogsaa købe og pynte med Lys og forgylde Æbler, og under det skulde ligge hendes smaa Julegaver til Moderen, de varme Muffedisser og den store Honningkage. Bagefter kunde hun saa med det glæde de fattige Børn, der boede paa samme Gang som hun. De stakkels Unger, Børn af en fortrukken Fader og en løsagtig Mo'er, dem tænkte sikkert ingen paa til den velsignede Jul! Hun var lykkelig over, at den Idé var falden hende ind.

Ingen er saa fattig, uden de dog er i Stand til at glæde nogen endnu fattigere.

I disse glade og fornøjelige Tanker gik Vejen hurtigt. Af og til stansede hun for at se ind ad et Høkvindue, eller paa en eller anden Juleudstilling, og hun var midt i Byen, næsten for hun vidste af det.

Den lille Pakke med de fint broderede Kraver og Lommetørklæder laa omhyggeligt indpakkede i en Mappe, og det var med en næsten øm Følelse, hun trykkede den op

til sig ved Tanken om, at dette Arbejde var det, der i det hele taget tillod hende at eksistere.

Da hun kom ind paa Magasinet, bad Bestyrerinden hende om at tage Plads en Stund, da hun, før hun kunde udbetale Arbejdsløn eller udlevere mere Arbejde, først maatte konferere med Chefen.

Det forbavsede Eline; ti det var en ganske ny Forretningsorden, og den Gysen og sælsomme Forudfølelse af noget ondt, der Aftenen i Forvejen havde grebet hende, kom igen med vidunderlig Magt.

Tavs men med bankende Hjærte og blege Kinder, satte hun sig og ventede.

Ventetiden blev lang. Omsider kom Chefen selv, fulgt af Bestyrerinden, hen imod hende, og lidt forlegen men dog med en flot Overlegenhed, der var karakteristisk for den lille geschæftige Mand, hilste han kort og sagde:

»For Fremtiden vil der ske nogen Forandring med de Priser, vi hidtil har givet Dem, Frøken Holm. Forandringen begynder i Dag, De har bragt et Dusin Kraver; da de hidtil har været den eneste, der har kunnet sy dem, har jeg givet Dem en saa urimelig høj Pris som 2 Kr. Stykket —«

»Den var ikke for høj, Hr. Grosserer — Arbejdet — —«

»Mulig den ikke var det, men for Fremtiden vil den være det. Denne Gang vil jeg endnu give Dem 1 Kr. 50 Øre for Stykket. Næste Gang faar De kun 1 Kr. og 25 Øre. For Lommetørklæder noterer jeg samme Prisnedsættelse i Forhold.«

Eline skælvede af Forbitrelse og Harme. Stoltheden rejste sig i hende, men hun bed sin Læbe til Blods for ikke at udraabe alle de bitre Ord. hendes Hjærte rummede, hun turde jo ikke fornærme den mægtige Chef, turde ikke for sin syge Moders Skyld støde tilbage det Arbejde, hvorpaa han nu skambød hende.

»Men hvorfor,« fremstammede hun omsider, »sig mig dog i det mindste hvorfor mit Arbejde har tabt i Værd?»

»Tabt i Værd, Frøken Holm, det er just det rette Ord. Det har tabt i Værd, fordi det ikke længere er enestaaende. En af vore Kunder, en Dame, der køber meget her saavel til sig selv som til sin Datter, har vist mig sit Broderi, der magelig kan staa ved Siden af Deres. Hun ønsker Arbejde; enfin! hun har tilbudt os det for de Priser, jeg nu nylig har budt Dem, og følgelig indser De vel, jeg ikke kan være bekendt at give Dem mere. Det er endda en Lykke for Dem, at Tidens Moder kræver fine Broderier til Damernes Toilette, ellers vilde jeg have set mig i den sørgelige Nødvendighed at maatte afskedige Dem. De forstaar — en Dame — en Kunde? —

Adieu, Frøken, glædelig Jul! — Aa, Frøken Tychsen, vil De opføre Frøken Holms Afregning.«

En Time efter Eline var traadt ind i Magasinet, forlod hun det atter, men hendes Hjærte laa som en Sten i Brystet, og hendes Fod var tung, kunde næppe flyttes, al Vilje var borte, alle Nerver lamslaaede.

Hvor blev nu hendes og Moderens og de stakkels Børns fattige Juleglæde af, hvor det sorgfri Udkomme i Fremtiden? Hun turde ikke røre en Øre af denne saa surt fortjente, saa sørgeligt reducerede Sum.

Det var altsaa de velhavende Damer, der var de stakkels Syerskers værste Fjender det var *dem*, der tog Brødet ud af Munden paa de Kvinder, der skulde leve af deres Arbejde! Og de havde dog en Mand til at forsørge sig. Var det ikke tusende Gange bedre om de sad den ganske udslagne Dag med Hænderne i Skødet, end de som nu var flittige som Bier, blot for at tilfredsstille egen Luxustrang, naar de derved styrtede andre Kvinder ned i den dybeste Elenighed? Jo, det var det. Eline forstod nu saa godt sin Moder, saa godt som aldrig før. Forstod, hvorfor hun som ung og velhavende Pige aldrig fik Lov til at sy for noget Broderimagasin, hvor gærne hun end vilde; nu forstod hun, det ikke var Stolthed fra Moderens Side, forstod, det var Medlidenhed med de, der ved deres Hænders Gærning skulde fortjene Livets Ophold. Og i Dybet af sin Sjæl takkede hun hende. Hvis Eline selv en Gang havde gjort sig skyldig i samme Synd, der nu øvedes mod hende, vilde hun tusendfold have følt denne Stunds bitre Kval.

Hun gik hjemad som i Blinde. Helt fordybet i sine mørke Tanker var hun kommen ind i en af Vesterbros Sidegader, hvor hun gik Fod for Fod, træt og forpint, uden at ane, hvor hun var, og uden at have Sans for sine Omgivelser. En Mand kom hurtigt hen imod hende, hun stansede uvilkaarlig og saa paa ham, da han i Forbigaaende tilkastede hende nogle Ord. Først da han vendte sig og blev staaende, fattede hun deres Betydning, og hendes egen tvetydige Opførsel blev hende paa samme Gang klar.

Skamfuld og forskrækket tog hun Flugten, men hendes Tanker tog nu en anden Retning.

»Ogsaa det, har I fine Damer paa Jer Samvittighed,« sagde hun højt, »I tager vort Arbejde, reducerer vor Fortjeneste og driver os ud i Prostitutionen, vor Fordærvelse kommer over Jeres Hoveder! Stakkels lille Mo'er, du skal have al den Juleglæde, jeg har tiltænkt dig! Jeg har fortjent det. Du skal heller ikke faa Skam af mig. Jeg vil arbejde Nat og Dag, vil kæmpe modigt for